

XAVIER MARY

MX TEMPLE

EXTRA VIEW

SANAM KHATIBI

+

HET KLEIN MUSEUM

BEZOEKERSGIDS

TENTOONSTELLINGEN

08.06 > 01.09.2019

OVERZICHT

4

PLAN

10

XAVIER MARY

MX TEMPLE

11

Xavier Mary

12

TENTOONSTELLING *MX TEMPLE*

14

De werken

14

MX Sculpture

16

Hino

18

MX Temple

20

Overdrive Series

21

TNL

22

Too Many Parties

24

SANAM KHATIBI

DE TA SALIVE QUI MORD

25

Instinct en drang

Dierlijkheid en sensualiteit

26

Orde en obsessie

27

Macht en lust

28

HET KLEIN MUSEUM

WAT SCHAFT DE POT...!?

34

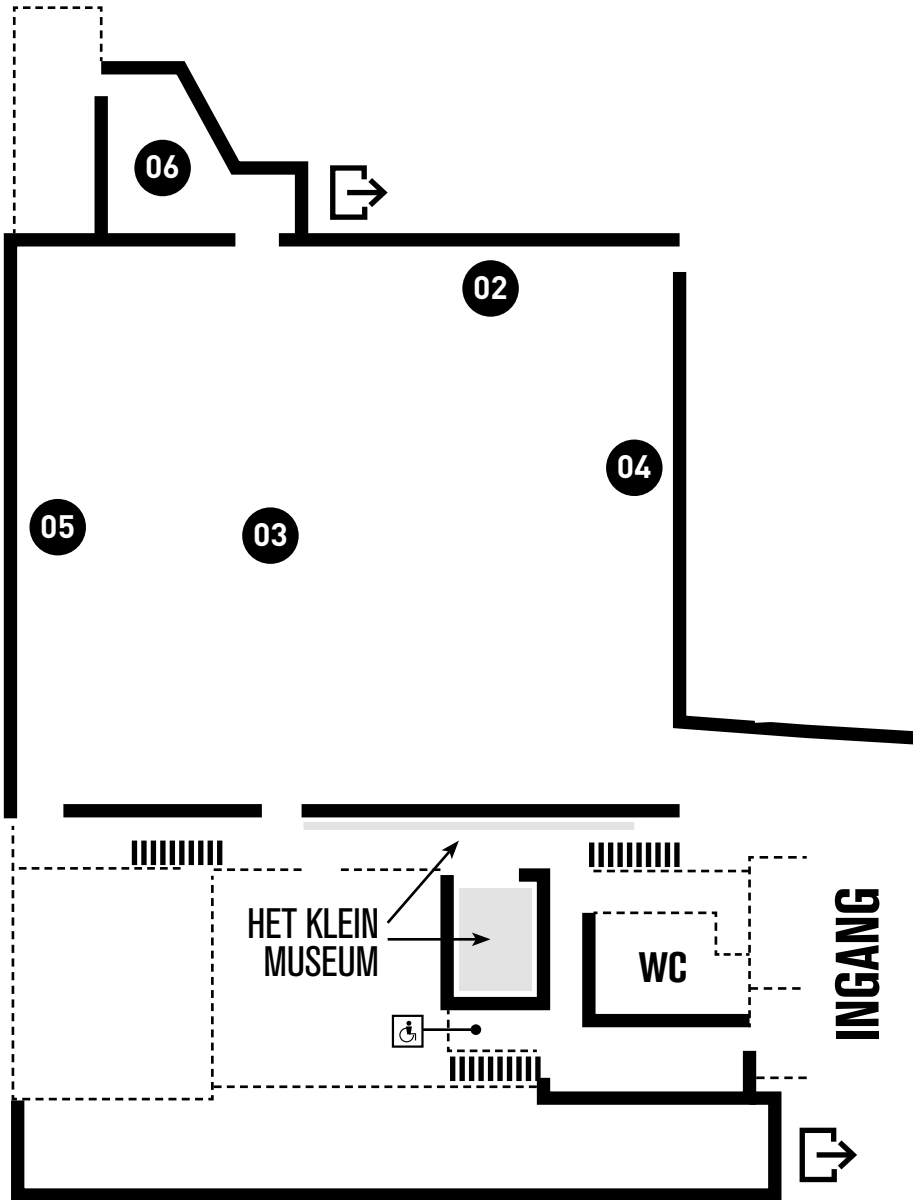
VOLGENDE TENTOONSTELLINGEN

36

INFO

GRANDE HALLE

0

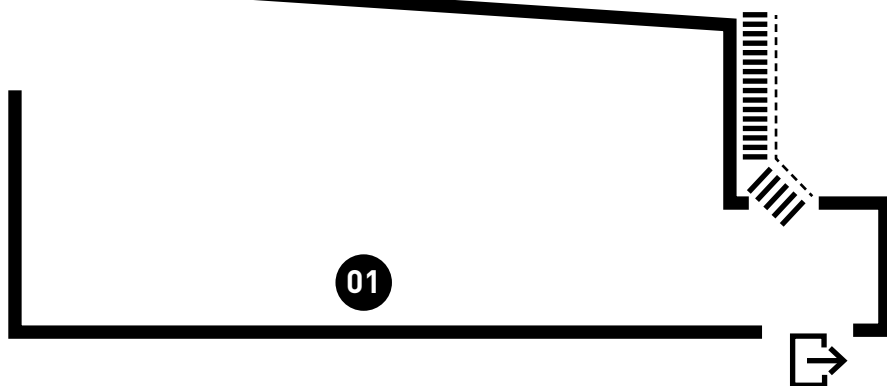

SALLE PIERRE DUPONT

0

XAVIER MARY *MX Temple*

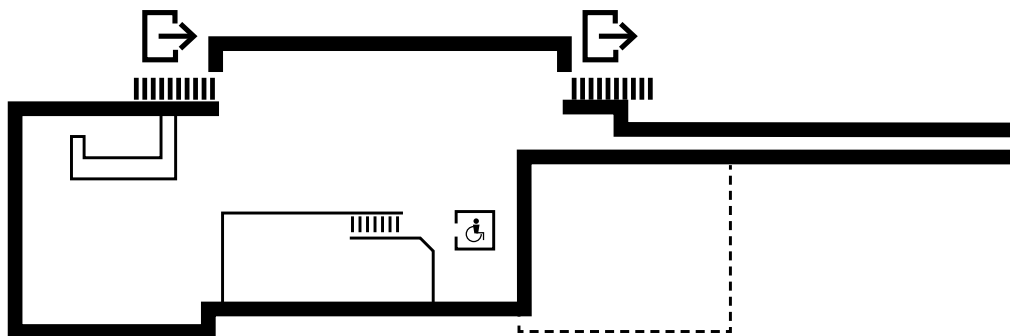
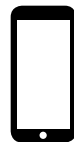
01	MX SCULPTURE	2019	Video Courtesy Baronian Xippas
02	HINO	2019	Beeldhouwkunst Courtesy Baronian Xippas
03	MX TEMPLE	2019	Beeldhouwkunst Courtesy Baronian Xippas
04	OVERDRIVE SERIES	2017	Beeldhouwkunst Courtesy Baronian Xippas
05	TNL	2013	Beeldhouwkunst Peter Rodrigues collectie
06	TOO MANY PARTIES	2017	Beeldhouwkunst Uhoda collectie

BAR

+1

App voor smartphone beschikbaar.
Surfen op <http://guide.bps22.be>
en breng een virtueel bezoek aan onze tentoonstelling.
Gratis Wi-Fi in het museum

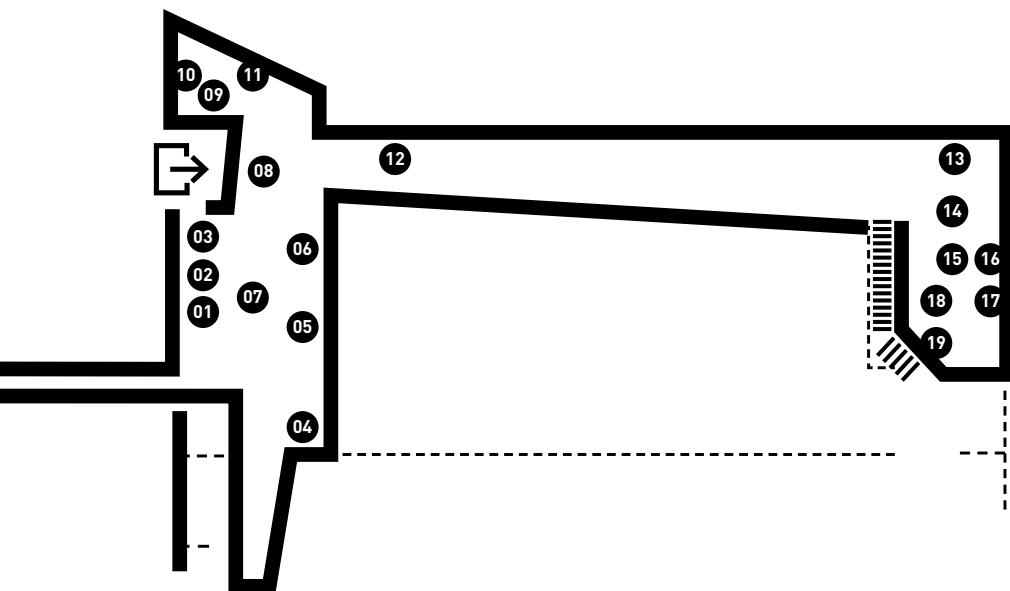

SALLE PIERRE DUPONT

+1

SANAM KHATIBI

De ta salive qui mord

SANAM KHATIBI

De ta salive qui mord

01	HOW BEAUTIFUL YOU ARE	2018	Oil on panel, framed Private collection
02	A SMALL TOKEN OF MY AFFECTION	2019	Oil on panel, framed Private collection
03	ODE TO A NIGHTINGALE	2019	Oil on panel, framed Private collection
04	NO MORE MAGNIFICENCE	2014	Hand-woven wool tapestry Courtesy of the Artist and rodolphe janssen, Brussels
05	UNDER THE INFLUENCE OF POISON	2018	Oil and pencil on canvas Private collection
06	YOU ARE SUCH A GOOD LIAR	2019	Wood Collection de l'artiste
07	LA DISPARITION DE CÉCILE	2019	Various objects Artist's collection
08	NOW THAT THE EVENING IS NO LONGER SILENT	2018	Oil and pencil on canvas Private collection
09	SWEAR TO THIS BY ALL THE SAINTS	2019	Ceramic on plinth Courtesy of the Artist and rodolphe janssen, Brussels
10	CLEAN YOUR TONGUE SIR	2017	Ceramic Courtesy of the Artist and rodolphe janssen, Brussels
11	I THOUGHT YOU'D MIGHT LIKE TO DANCE	2015	Oil on canvas Private collection
12	I MUST CONFESS THAT THE VIEW FROM WHERE I SIT HAS BEEN RATHER GREY	2015	Ceramic Artist's collection
13	EVERYTHING'S AT HOME EXCEPT YOUR WIFE	2014	Oil on canvas Artist's collection
14	YOU FORGOT TO KISS ME	2015	Ceramic Artist's collection

15	THE THIRD SUBSTANCE	2016	Ceramic Artist's collection
16	I DIDN'T FEEL A THING!	2015	Oil and pastel on canvas Private collection
17	DE TA SALIVE QUI MORD	2019	Hand-woven wool tapestry Courtesy of the Artist and rodolphe janssen, Brussels
18	I JUST WANTED TO KEEP KISSING HIM TILL MY LIPS FELL OFF	2019	Ceramic Courtesy of the Artist and rodolphe janssen, Brussels
19	HE HIT ME AND IT FELT LIKE A KISS	2015	Embroidery on linen and framed in brass Artist's collection

XAVIER

MARY

MX TEMPLE

Ter gelegenheid van zijn eerste grote tentoonstelling in een museum, geeft Xavier Mary (Luik, 1982) gestalte aan zijn intuïties, die tien jaar geleden vorm kregen tijdens zijn reis door Zuidoost-Azië. Geheel getrouw aan zijn vermogen om verschillende vormen en invloeden te herinterpreteren, presenteert hij nieuw monumentaal werk (film, sculpturen en installaties), dat aan zijn vorige oeuvre herinnert. *MX TEMPLE* laat ons de uniciteit van deze artiest voelen, wiens werk de funderingen legt voor een hedendaagse plastische woordenschat, kenmerkend voor de gemonialiseerde 21ste eeuw.

XAVIER MARY

Xavier Mary werd in 1982 in Luik geboren. Hij studeerde aan de École supérieure des Arts de Saint-Luc in Luik (druktechnieken) en de École de Recherche Graphique in Brussel (Master in Art, specialisatie sculpturen en installaties/performance). In 2006 studeerde hij af en reeg hij de ene persoonlijke tentoonstelling na de andere aaneen. Tegenwoordig wordt hij vertegenwoordigd door de galerijen van Baronian Xippas (Brussel) en Nosbaum Reding (Luxemburg).

Xavier Mary haalt voor zijn werk inspiratie uit motieven of thema's uit esthetisch, geografisch en historisch heel uiteenlopende werelden: mainstream cinema, elektronische muziek, traditionele rituelen en oude architecturale stijlen van verschillende beschavingen, tuning van auto's en vrachtwagens, rave parties, enz. Vervolgens bundelt hij deze werelden tot een nieuw werk dat hij vormgeeft met industriële elementen (stellingen, Metal Stud-profielen voor scheidingswanden, neonlichten, banden, verkeersregelaars, enz.).

Zo creëert hij een soort esthetisch syncretisme, een werk dat voortspuit uit de combinatie van al deze formele invloeden. Een esthetisch syncretisme dat aangevuld wordt met de persoonlijke mythologie van de artiest. Een tragische mythologie waarin de wereld en zijn individuen weergegeven worden als vergankelijke entiteiten, in het verleden, heden of de toekomst. Want om het werk van Xavier Mary te begrijpen, moeten we ook de instinctieve manier begrijpen waarop hij industriële sculpturen creëert die, zoals hij uitlegt, "*oprijzen als de overblijfselen van de droom van de moderniteit.*"

Vanuit deze optiek kunnen we stellen dat de plastische taal van Xavier Mary de gemondialiseerde 21ste eeuw symboliseert. Hij vertrekt vanuit de gangbare vormen en brengt een ontluisterend gevoel van vergankelijkheid in beeld.

DE TENTOONSTELLING *MX TEMPLE*

Xavier Mary kreeg zijn idee voor zijn tentoonstelling *MX TEMPLE* in 2009, toen hij voor het eerst door Thailand en Cambodja reisde. Daar raakte hij helemaal in de ban van de archeologische sites van de Khmer-beschaving, die goed verscholen liggen in het hartje van de jungle, maar evengoed van de kleine boeddhistische altaren die her en der oprijzen in de megasteden, tussen de hoge betonblokken en de talloze kraampjes vol mechanische en elektronische reserveonderdelen. In al deze tegenstrijdige beelden, die zonder enige hiërarchie met elkaar botsen, ziet de artiest een weerspiegeling van het esthetische syncretisme dat hij zo intuïtief nastreeft.

Tien jaar na het ontstaan van het project *MX TEMPLE* en ter gelegenheid van zijn eerste persoonlijke tentoonstelling in een museum, zijn zijn ideeën onaangeroerd gebleven, hoewel nieuwe uitvoeringen van ongeziene monumentale grootte het oeuvre waar Xavier Mary al meer dan een decennium lang aan werkt, nieuw leven inblazen. Een oeuvre dat voortbouwt op een coherent persoonlijk universum en vorm krijgt met ruwe industriële materialen, met een doordringende maatschappelijke boodschap die schuilgaat achter een geheel eigen interpretatie van grootse stromingen in de geschiedenis van de hedendaagse kunst (assemblage, minimalisme, abstractie).

↑
Wat Tham Pha Plong,
Chiang Dao,
Thailand, 2018
© Xavier Mary

↓
Talat Noi (Mottor City),
Bangkok,
Thailand, 2018
© Xavier Mary

MX SCULPTURE / MX ចម្លាក់

01

2019

Video super ultrawide 1080P, dolby surround - 11'35"

Productie: BPS22 Museum voor kunst van de Provincie Henegouwen

Steu: Federatie Wallonië-Brussel en Wallonie-Bruxelles International

Cameraregisseur: Florian Berutti / Drone: Arnaud Eubelen / Geluid: Emptyset

Courtesy Baronian Xippas

MX Sculpture is een experimentele film met een vooraf bepaalde structuur. De hele film belicht één enkel sculptuur, waarrond alle scènes gebouwd zijn. De film is voornamelijk in 32:9 gedraaid, een heel breed formaat. Er is voortdurend beweging, van zonsopgang tot zonsondergang: eerst bewegen de beeldhouwers. Zodra het sculptuur afgewerkt is, beweegt de camera. Daarna worden we meegenomen op een binnenschip en ten slotte volgen we opnieuw de camera. De elliptische bewegingen in een ongebruikelijk formaat, het afnemende licht en de hypnotiserende muziek die werd ingespeeld door de experimentele groep Emptyset (Bristol, G-B) maken van *MX Sculpture* een hallucinant werk, een waar oeuvre binnen een stroming die gewoonlijk de structurele cinema (*) wordt genoemd.

De film zoomt in op drie chronologische acties die de artiest en zijn team tussen februari en maart 2019 in Cambodja hebben uitgevoerd.

1. Een groepje ambachtsmannen uit een beeldhouwersdorpje in de provincie Kampong Thom, ten noorden van Phnom Penh, werkt aan een sculptuur uit gres in de vorm van Xavier Mary's initialen.
2. Zoals ooit, op het hoogtepunt van de Khmer-beschaving, miljoenen stenen blokken naar het monumentale tempelcomplex van Angkor Wat werden vervoerd, wordt het sculptuur met een binnenschip over de Tatai-rivier geleid.
3. De MX prijkt statig in het hart van de jungle, als een tussen planten verborgen heiligdom. De sfeer doet denken aan een votief ritueel dat de natuur eert of een redienst waarin het sculptuur zelf centraal staat. Het wordt er opzettelijk achtergelaten.

De artiest speelt met de ellipsen van tijd en ruimte en vertaalt de eeuwenoude uitdagingen van de beeldhouwkunst (momentopname voor de toekomstige generaties) in een videosequentie waarin ook de schoonheid van de natuur tot uiting komt.

De ruïnes van de Khmer-beschaving symboliseren de persoonlijkheidsverheerlijking van de hedendaagse artiest en de stempel die hij drukt op de kunstgeschiedenis. Wanneer de artiest een beeld houwt in de vorm van zijn initialen en het vervolgens achterlaat in de wildernis, maakt hij van zijn werk een ruïne van zichzelf, alsof hij zich volledig bewust is van de vergankelijke aard van zijn leven en zijn kunst. De beschavingen zijn een weerspiegeling van het individu: beide zijn sterfelijk en vergankelijk. Beide verliezen beetje bij beetje hun vorm en worden uiteindelijk opgeslokt door de Aarde. Door zijn hedendaagse kunstwerk in de jungle achter te laten, legt de artiest ook de link met andere beschavingen die gedoemd zijn te verdwijnen, zoals de onze. Met dit werk geeft de auteur een nieuwe dimensie aan de zorgen die onze beschaving treffen over de toekomst van de mensheid en zijn individuen.

(*) STRUCTURELE CINEMA

De term komt voor het eerst voor in 1969, in een essay van Paul Adams Sitney genaamd *Visionary Film*, en verwijst naar films waarin de structuur belangrijker is dan de inhoud zelf. In zijn essay haalt Sitney niet alleen het hypnotiserende karakter van deze werken aan, maar merkt hij ook op dat de realisaties van de nieuwe Amerikaanse avant-gardecinemasten die Xavier Mary hebben geïnspireerd (Tony Conrad, Hollis Frampton, Ernie Gehr, George Landow, Paul Sharits, Michael Snow, Joyce Wieland, enz.) enkele kenmerken delen: een vaste camera in een voortdurend bewegend kader, stroboscopische effecten, lussen (achtergronden die terugkomen) of het filmen van beelden die op een scherm worden geprojecteerd.

↓
MX Sculpture making-of
© Xavier Mary

2019
Beeldhouwkunst
Courtesy Baronian Xippas

Hino Motors LTD, een dochtermerk van Toyota dat meestal afgekort wordt tot Hino, is een Japanse producent van vrachtwagens en bussen. Het merk is heel populair in Azië. De fabriek is gelegen in het stadje Hino, een gemeente van Tokio waarvan de naam zoveel betekent als 'zonsopgang'. Het logo van Hino is een H waarvan de toppen als richtingsaanwijzers naar binnen zijn gebogen (vertrek links, aankomst rechts). De vorm symboliseert bovendien ook de zon die boven de horizon rijst.

Het is niet de eerste keer dat Xavier Mary vertrekt vanuit een logo van een wagenproducent. Hij heeft eerder al het logo van Mercedes herwerkt en de VW van Volkswagen, waarin we de initialen van de artiest kunnen herkennen als we de lettercombinatie omdraaien. Het logo van Hino heeft een prominente plaats naast de *MX Temple* in de vorm van een creatief wandsculptuur. Het sculptuur doet denken aan de centrale rol die de zon in alle klassieke mythen inneemt en haar impact op ons bioritme, waarbij we ondanks alle technologische vooruitgang toch aan de grillen van het universum onderworpen blijven.

↑
Petrolatum Exhibition
(2012), Courtesy Galerie
Christian Nagel, Berlin
© Simon Vogel

2019

Beeldhouwkunst

Courtesy Baronian Xippas

Productie BPS22

Het belangrijkste stuk (en eponiem) van de tentoonstelling is een tempel uit enorme banden voor bouwmachines die een stelling uit spiegelglans gepolijst staal omringen. Net zoals de tempels in Cambodja (*) de vijf toppen van de Meruberg symboliseren, telt de beeldinstallatie een centrale gelaagde structuur en vier torens die de hemel met de aarde verbinden. Dit heiligdom bevindt zich in het centrum van het universum dat Xavier Mary heeft gecreëerd. Het is een verzameling van elementen die zijn werk symboliseren en zijn artistieke persoonlijkheid weergeven. Het werk is gebouwd met industriële materialen en reserveonderdelen van motortoestellen. Het vestigt de aandacht op vormen die eerst werden gecreëerd voor hun primaire functie en vervolgens werden toegeëigend door de artiest, die ze op een geheel nieuwe manier gebruikte.

Conceptueel valt al snel de instinctieve combinatie van tijdelijkheid en context op. Het werk is tijdloos: het is tegelijkertijd een blik op de toekomst en een archeologisch overblijfsel van een lang vergeten beschaving. Het is ook hybride: in één enkele structuur zitten zowel verwijzingen naar ancestrale tradities vervat als verwijzingen naar de moderne wereld, met een economisch model dat zijn hoogtepunt voorbij is. We kijken tegelijkertijd naar een ruwe vorm die uit een bandenstort gerukt lijkt te zijn (**), een soort gigantische ready-made, en een harmonieus sculptuur dat de Cambodjaanse tempels waard is. Alles waar Xavier Mary voor staat, een fantast met zijn bijzondere passie voor anachronisme en syncretisme, een tragisch figuur met zijn ironie en geheugenverlies, zit vervat in één beeld.

(*) DE CAMBODJAANSE BERGTEMPELS

Tussen de 10de en 13de eeuw beleefde Cambodja zijn architecturale en artistieke hoogtepunt. Aan het hoofd stonden de Khmer-vorsten, die ondanks hun hindoeïstische achtergrond ook het boeddhisme beschermden. Het is in deze periode, en dan meer bepaalde de 12de eeuw, dat het beroemde, monumentale tempelcomplex van Angkor Wat werd opgetrokken, waarvan de structuur gebaseerd is op een kosmogonie die beide geloven delen: het centrum van het universum is de Meruberg, een heilige, mythische berg waarop de goden verblijven. De verschillende tempels zijn gebouwd rond het hoofdpunt en omringd door vier torens. Het geheel weerspiegelt de vijf toppen van de Meruberg. Elke toren wordt omringd door vier kleinere torens en vormt zo het centrum van een nieuw geheel. Elke tempel bevat een heilige ruimte die omgeven is door een muur en grachten, symbool voor de bergketens en oceanen die over de wereld heersen.

(**) RECYCLAGE

MX Temple doet meteen een andere vraag rijzen: wat met al het afval dat onze consumptiemaatschappij zo talrijk produceert? Hoe kunnen we het recyclen om de vervuiling te beperken? Deze vraag heeft meer bepaald betrekking op de oude banden die in deze installatie worden gebruikt.

In België organiseert het beheerorganisme voor afvalbanden Recytyre het ophalen en recyclen van oude banden, zodat elke band op de Belgische markt een nieuw doel kan dienen op het einde van zijn actieve leven. In 2018 hebben ze zo 86.575 ton banden verzameld waarvan er 96,4% werd gerecycleerd. Deze banden werden hergebruikt, ofwel voorzien van een nieuwe rubberen band, ofwel volledig getransformeerd. De onderdelen van een band (textiel, metaal en rubber) worden ingezet voor nieuwe toepassingen, zoals isolatie of vloerbekleding. Desondanks is het gebruik van rubbergranulaat als onderlaag voor sportterreinen en kunstgras vandaag de dag erg omstreden. De verwerkte bandenonderdelen zouden namelijk een zeer negatieve impact hebben op het milieu en de gezondheid van sporters.

↓
Bakong (Angkor),
© Gary Todd

2017

Beeldhouwkunst

Courtesy Baronian Xippas

“Al van kleins af aan fascineren autosnelwegen me”, vertelt de artiest. “Ik beschouw ze als een soort antiruumte, een plaats waarop we niet mogen stilstaan en die we zo snel mogelijk moeten oversteken. Toen ik als kind door het autoraam keek, was het alsof ik naar een denkbeeldig landschap keek dat ik nooit zou kunnen betreden. Eindeloze lijnen zonder begin noch einde.” (Xavier Mary in: The Word Magazine 18.10.2018)

Voor deze serie wende Xavier Mary zich tot onbeschilderde geluiddempende panelen die hij elk op een andere manier heeft bewerkt: met chroom, donkergrijs of matzwart, of spiegelglans gepolijst. Vervolgens heeft de artiest ze omgevormd tot een reeks minimalistische borden die kunnen worden geïnterpreteerd als een abstract werk met een gradiënt of als een verwijzing naar het landschap dat in brede horizontale stroken en in verschillende kleuren aan ons voorbijflitst. De artiest heeft voor deze tentoonstelling verschillende panelen aaneengekoppeld tot één grote geometrische figuur die als achtergrond dient voor de tempel. Het geheel toont gelijkenissen met bepaalde scènes uit zijn film.

Hoewel de industriële en geometrische vormen veel overeenkomsten tonen met de minimal art, staan ze er ook mee in schril contrast. De vormen zijn namelijk niet symboolneutraal. Ze dragen een bijzondere emotionele betekenis. Deze poëtische betekenis kan ook gelinkt worden aan het neorealisme, dat erg populair werd in de jaren 60. De belangrijkste artiesten van deze stroming verwezen toen naar verstedelijkte omgevingen in hun werk, als een ode van hun kwetsbare schoonheid. Dit werk is niet zomaar een herinterpretatie, maar een persoonlijke combinatie van verschillende stromingen, een soort poëtische en minimalistische recyclage van alledaagse voorwerpen.

2013
Beeldhouwkunst
Peter Rodrigues collectie

Het werk is vervaardigd met buisvormige industriële lampen die gewoonlijk in tunnels worden gebruikt (die oneindige lichtbalken aan het plafond). Ze vormen drie concentrische hexagonen, waarbij de buizen zo goed als tegen elkaar plakken. *TNL* is een onderdeel van de *MX Temple* en treedt daarbij op als kunstmatige zon die de tempel verlicht. Maar zijn kern is donker, als een zwarte zon. Hierdoor ontstaat er een dualiteit tussen complementaire termen: dag/nacht, helder/duister, leven/dood, enz.

Het werk doet, als een ode, denken aan de *shaped canvases* van de Amerikaanse artiest Frank Stella. Deze *shaped canvases* zijn geometrische doeken die de artiest met een brede verfborstel en doodgewone emailverf heeft bewerkt. Wat ze zo uniek maakt, is dat de artiest zich liet leiden door het motief aan de binnenkant van het doek om het schilderij vorm te geven. De artiest ging dus niet aan de slag met een vooraf bepaalde vorm waarop hij zijn ontwerp uitwerkt, zoals dat gewoonlijk het geval is bij schilderijen.

MINIMAL ART

Minimal art is een stroming die in de jaren 60 in Amerika is ontstaan. Oorspronkelijk verwees de term uitsluitend naar de sculpturen en installaties van vijf verschillende artiesten (Carl Andre, Dan Flavin, Donald Judd, Sol LeWitt et Robert Morris) die steeds te werk gingen met ruwe of alledaagse materialen om werken te creëren waarbij serieproductie mogelijk was. Typisch was het beperkte formele jargon en een gebrek aan betekenisgeving van de artiest. Enkel de interpretatie van de kijker telde. Het laatste element dat minimal art zo kenmerkt en dat ook terug te vinden is in de schilderijen die Frank Stella vanaf 1958 maakte (*Black Paintings*), is wat de artiest zelf een niet-relatieve ontwerp noemt: elk werk is symmetrisch, om associaties en expressie te vermijden. Een goed voorbeeld van deze volledig expressieloze werken, is *Open Cube* van Sol LeWitt en alle *Untitled*-werken van Bladen, Grosvenor, Judd, Kuehn, Morris, Ryman, Serra, enz.

↓
Frank Stella, *Henri's Garden* (1963)
© Frank Stella

TOO MANY PARTIES

06

GRANDE
HALLE

ONDERZAAL

2017

Beeldhouwkunst

Volgens een origineel idee van Thibault Jacquerie

Uhoda collectie

Terwijl Xavier Mary autosnelwegen als ontoegankelijke antiruumten beschouwt, ziet hij rave parties als fascinerende plekken waar iedereen tegen de stroom ingaat. Rave parties ontstonden in het begin van de jaren 90. Bij elke party verzamelt een groep mensen zich rond bepaalde soorten elektronische muziek, meestal in de openlucht of op verlaten plaatsen (leegstaand warehouse, verlaten fabriek, enz.). Vandaag de dag maken we een onderscheid tussen rave parties (betaald, georganiseerd evenement) en free parties (gratis, ontstaan vanuit de combinatie van techno met een nomadische levensstijl). Op free parties, die vaak op clandestiene wijze worden georganiseerd, zijn er geen regels. Het zijn micromaatschappijen vol visuele en geluidsimpulsen die zichzelf in stand houden en waar iedereen gelijk is. Typisch zijn de specifieke waarden die er heersen, zoals het overboord gooien van de handelswaarden van ons systeem en de zoektocht naar een tribale transcendente vorm via muziek en psychoactieve stoffen. Deze waarden vormen de ruggengraat van een ware subcultuur die de artiest al sinds jaar en dag fascineert.

Al sinds hun ontstaan vinden we eenzelfde creatieve logica terug die de vormgeving van rave parties onbewust stuurt: het opeisen van een plaats, het opeenstapelen van enorme boxen om 'sound systems' te creëren en een postindustriële, tribale inrichting die vaak bovenop vrachtwagens wordt vervoerd. Net dit universum weerspiegelt de artiest in zijn werk *Too Many Parties*. Dit sculptuur is een light system, een structuur waarin vrachtwagenlichten symmetrisch tegenover elkaar worden geplaatst. Via een geprogrammeerd lichtstelsel regelt de artiest welke lampen wanneer aangaan. Zo creëert hij dan nieuwe lichtvormen. Elke lamp is een sample, een staaltje, en elke nieuwe lichtfase is een nieuwe compositie. Het werk staat in een donkere zaal en heeft daardoor veel weg van een tribaal altaar, gewijd aan een nieuwe god die de verschillende ravers samen gestalte geven tijdens hun beleving en hen met oude spirituele krachten in contact brengt.

SANAM KHATIBI

DE TA SALIVE QUI MORD

Sanam Khatibi woont en werkt in Brussel, waar ze ook is opgegroeid. Ze schildert, borduurt en maakt tapijten, sculpturen en installaties. Ze weigert elk sociaal, gendergebaseerd of ander normatief stigma en praat liever over haar werk dan haar privéleven. Sanam Khatibi, die zich de kneepjes van het vaak helemaal zelf eigen heeft gemaakt, beschouwt haar kunst als instinctief, visceraal. Al van jongs af aan is ze gefascineerd door antieke kunsten (Egyptisch, Etruskisch, precolumbiaans, enz.), de grote meesters van de eerste noordelijke renaissance (Pieter Bruegel, Jheronimus Bosch, Lucas Cranach de Oude) en meer hedendaagse artiesten als Henri Darger, Frida Kahlo en Carol Rama, die net als Khatibi inspiratie putten uit de traditionele kunststromingen en de verschillende kunstcategorieën. Haar werk leest als een fresco die onder meer verrijkt is met klassieke mythologie, de poëzie van Charles Baudelaire en John Keats, en literaire werken zoals de *Râmâyana*, een epos in het Sanskriet uit de Hindoeïstische mythologie, en *Kalîla en Dimna*, een verzameling dierenfabels die gebaseerd zijn op een legendarisch epos van de Indiase beschaving.

De eerste tapijten (*No more magnificence*, 2014) en borduurwerken (*He hit me and it felt like a kiss*, 2015) van Sanam Khatibi die het grote publiek bereikten, zijn gebaseerd op enkele kleurrijke Vlaamse tapijten die de artieste al sinds haar jeugd omringen. Centraal staan vruchtbaarheid en de bescherming van het goddelijke, maar ook jachttafereelen die kracht, handigheid en een goede kennis van de natuur uitstralen, een voor een thema's die de artieste na aan het hart liggen. Het tapijt *De ta salive qui mord*, dat de artieste met de hand gewoven heeft, plaatst het geweld en het genot waar ons oerinstinct toe aanzet tegenover elkaar. De agressieve toon van het tafereel symboliseert een sensuele drang naar meer macht en het draadwerk van het tapijt doet terugdenken aan de ruwe energie in haar kleinere, vaak vluchtigere werken. Net zoals in *Everything is at home except your wife* (2014), waar een ithyfallische man de confrontatie aangaat met een zwarte leeuw, brengt het werk de heldhaftigheid van een gevecht met blote handen onder de aandacht waarin enkel de mens beestachtig meedogenloos lijkt.

DIERLIJKHEID EN SENSUALITEIT

De werken van Sanam Khatibi verschuiven de stereotypen van gender en overheersing, waardoor ze tegelijkertijd boeien en shockeren. De Belgische artieste schildert vrouwelijke figuren, eenzaam of in horde, subversief en provocerend, waarbij ze hun beestachtige impulsen de vrije loop laten in landschappen die een afstandelijk en atypisch Eden oproepen. De onderwerpen die de artieste aanhaalt, dubbelzinnig in hun relaties met betrekking tot macht, geweld en sensualiteit, stellen excessen, verlies van controle, dominantie en onderwerping in vraag.

Haar tentoonstelling *Under the influence of poison* (2018) beschrijft een offertafereel of een onderdrukkend ritueel. De artieste zet een primitieve matriarchale orde neer die beheerst lijkt door de wet van de sterkste. Op het gezicht van drie honden die naar het tafereel kijken, valt bezorgdheid te lezen. Hun gebaren en houding staan in schril contrast met de mensen, die beestachtiger en wreder ogen dan dieren. De dierlijke weergave staat hier dus gelijk aan een gebrek aan rede, aan ongevoeligheid en blinde handelingen. Tegelijkertijd straalt het tafereel enorm veel sensualiteit, kracht en genot uit: genot om te dwingen, weg te nemen of af te persen, en genot om iemand als ondergeschikte te behandelen, te onderwerpen of zelf onderworpen te zijn. Pijnlijk

genot en tragisch plezier. In 1957 schrijft Georges Bataille in zijn *L'érotisme*: "Wie zich overgeeft aan zijn lichamelijke verlangens is niet langer mens: het zijn niet meer dan beesten die gedreven worden door een eindeloze drang naar blind geweld. Hoe blinder en hoe minder menselijk, hoe beter." En net dit controversiële karakter van macht, geweld en sensualiteit fascineert Sanam Khatibi. En ook wat daarmee gepaard gaat.

Dat Sanam Khatibi provocerende onderwerpen aansnijdt in haar werk, blijkt ook uit de duidelijke afstand die ze neemt van de Westerse normen, die beheerst worden door een mannelijke, fallische en in essentie misogynie visie. Naast hybride en beestachtige figuren zien we vrouwen, jagend, vrijend, vechtend en dodend, uit verveling, genot of sadisme. De artieste verwisselt het geslacht van haar personages in onzedelijke, 'wilde' en ambigue tafereelen. Het grote schilderij *Now that the evening is no longer silent* (2018) draait rond een vrouwelijk figuur zonder kleren. Ze is gewapend en prijkt tussen de weelderige vegetatie op haar paard. Er is meer nodig dan een snelle blik om het vervolg van het verhaal te raden en wat er gebeurt met de vrouw die, zo lijkt het, op een offerrots ligt. Wel valt meteen op dat het goede en kwade van rol gewisseld zijn. De dynamiek van de figuren doet denken aan de welbekende weergave door Paolo Uccello of Raphaël van Sint-Joris die de draak dood, maar ook het werk in zijn geheel en de theatrale kracht die het uitstraalt, doen terugdenken aan de renaissanceschilderijen. Van paradijselijke tuinen tot postapocalyptische oppervlakten bedekt met rode aarde: de kijker gaat helemaal op in de schoonheid van het landschap, maar wordt daarbij ook geconfronteerd met het geweld van het tafereel ... De lijnen in het werk leiden onze blik naar een bergachtig landschap op de achtergrond, waar vogels massaal wegvluchten van een bos in vuur en vlam en een meedogenloos gevecht tussen twee dieren, symbool voor een menselijk duel.

ORDE EN OBSESSIE

Sanam Khatibi is een obsessieve en compulsieve verzamelaarster en aarzelt niet om de vele objecten die haar omringen en inspireren tentoon te stellen. Al enkele jaren lang stelt ze artefacten uit haar persoonlijke collectie tentoon, oude of nieuwe spullen die haar universum inkleden en haar eigen keramieken creaties die ze een bijzonder plaatsje naast haar schilderijen en installaties geeft. Deze esthetische keuze om voorwerpen te verzamelen en combineren leidt tot unieke werken, die elk met heterogeen materiaal heterogene thema's voorstellen. Ze steken een samenhangend verhaal af rond onderwerpen zoals menselijke dierlijkheid, waarbij de artieste doordringt tot het diepste van onze oerinstincten. In de vitrines vinden we de installatie *La disparition de Cécile*, een combinatie van Japanse theekopjes, Afrikaanse fallussen, amuletten, vintage speeltjes, gebakken potten, beeldjes van mensen en dieren, amforen en archeologische fragmenten uit verschillende periodes en beschavingen. Sanam Khatibi

vult deze collectie aan met facsimiles en keramieken beelden van slangen en oren die ze zelf heeft gemaakt. Alle objecten worden zonder hiërarchie of categorie door elkaar geplaatst. Elk stuk wordt gelijkgesteld met een kunstwerk, waar de subjectiviteit van afspat. Deze verzameling staat in schril contrast met de kunsttaferelen die de artieste gewoonlijk vormgeeft. Een werk met verschillende intenties, continuïteiten, osmoses en paroxysmes die het werk en zijn onderdelen een sterk eenheidsgevoel bieden.

MACHT EN LUST

Sanam Khatibi geeft haar werken op een intuïtieve en esthetische manier zorgvuldig een naam. Ze houdt een boekje bij waarin ze persoonlijke, gehoorde of gelezen zinnen neerpent die ze vervolgens, zonder enige logica of wetenschap, toekent aan haar werken. Dat is bijvoorbeeld het geval voor haar drie weergaven van de dood. De titels van deze werken (*A small token of my affection* (2019), *Ode to a Nightingale* (2019) en *How beautiful you are* (2018)) onderschrijven de objecten die ze schildert en verzamelt als onderdeel van haar specifieke verhalen. Deze drie kleine werken zijn ware vanitas, een allegorie van de dood, de tijd die voorbijgaat, de nutteloosheid van passie en de menselijke activiteiten. Vazen en kommen met Japanse motieven bevatten kwetsbare en wilde bloemen en denkbeeldig fruit in warme tinten. Schelpen en korallen gaan om met schedels waar slangen met rode ogen dreigend over glijden... In de buurt kruipen mooie, maar tegelijkertijd bizarre keramische slangen rond die de toon van de kunstenaars aangeven, tussen leed en lust. Een illustratie van de immanentie van alle wezens en dingen op aarde.

WAT SCHAFT DE POT...!?

HET KLEINE MUSEUM

GELUKVLOERS GRANDE HALLE

UITBREIDING

In het Kleine Museum kunnen kinderen via een welbepaald thema kennismaken met werken uit de collectie van de provincie Henegouwen. Deze ruimte van het BPS22 toont alle werken op ooghoogte van kinderen en roept op tot dialoog tussen de verschillende generaties die samen de tentoonstelling bezoeken.

Wat schaft de pot...!? verzamelt werken rond het thema eten en doorloopt het traject dat voedsel aflegt voor het op ons bord belandt.

Zonder landbouwers, vissers, kwekers, imkers, jagers, beenhouwers, bakkers immers geen keuken! Waar komt de peer op ons bord vandaan, het melk in ons glas, de eieren in onze omelet of de honing op onze pannenkoek? Waar eten we en hoe doen we dat? Waar halen we ons eten vandaan?

Om de jonge bezoekers een antwoord te kunnen geven op deze vragen, stellen we in het Kleine Museum werken voor die voedselbronnen weergeven. We denken dan bijvoorbeeld aan *La Laitière* van Marius Carion en dieren van Marcel Broodthaers, Jules Montigny en Louis-François-Dominique Robbe. De aarde en hetgeen zij voortbrengt, wordt in verschillende vormen voorgesteld door René Huin, Geneviève Eeckaut, Olivier Cornil, Michel Jamsin, Léon Devos, Marcel Marien en Marc Vandemeulebroek.

De mens eet niet alleen om te overleven. Maaltijden vormen vaak een gespreksgelegenheid, een welgevalen rustmoment tijdens de dag. De werken van Auguste Danse, Eudore Misonne, Auguste Mulliez of Anne Bourguignon geven dit dagelijkse moment perfect weer. Deze laatste spreekt in haar werk *Portrait de famille* 3 over een essentieel moment tijdens de dag.

Een luik van de tentoonstelling is gewijd aan de manier waarop we voedsel kopen, gaande van de lokale markt met Ronald Dagonnier en Philippe Drumel tot de supermarkt met Jan De Lauré en Emmanuelle Lepreux.

Véronique Vercheval, Jean-Pierre Hecq en Piet Stockmans schenken in hun werken aandacht aan beroepen rond tafelrituelen. Dominique Maes, de Grote Vriendelijke Directeur van de Grande Droguerie Poétique

(Grote Dichterlijke Drogisterij) ten slotte stelt ons zijn winkeltje boordevol denkbeeldige producten voor.

Los van de vragen die zich bij de tentoongestelde werken onmiddellijk opwerpen, wil *Wat schaft de pot...!?* ook volwassenen (zowel individueel als tijdens gesprekken met naasten) laten stilstaan bij hun verhouding met voedsel en bij hun gewoontes. Ook wil de tentoonstelling voedsel laten bekijken vanuit het standpunt van economie, tradities, consumptie en qua rituelen door de eeuwen heen en in verschillende culturen. Voer voor reflectie dus...

KUNSTENAARS

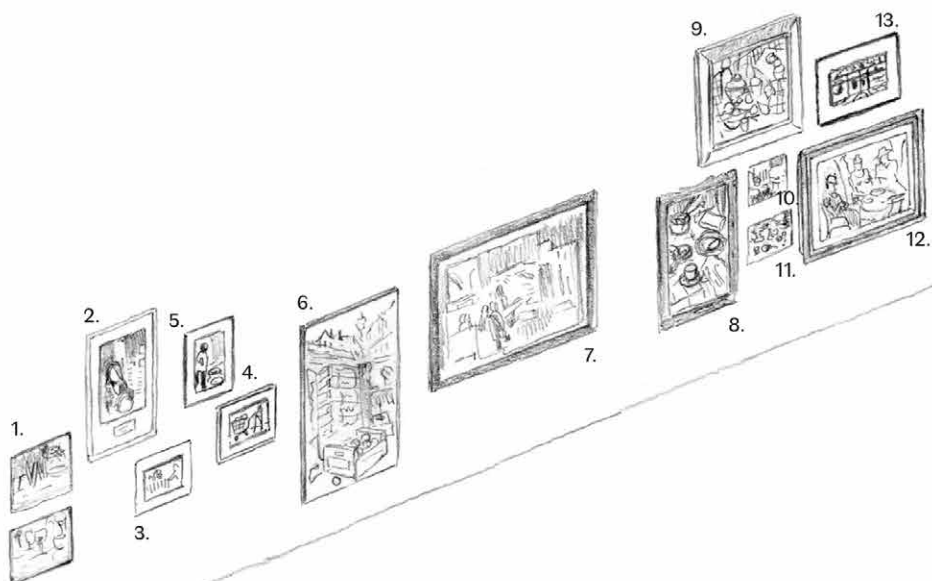
Victor BEURIOT
Anne BOURGUIGNON
Marcel BROODTHAERS
Marius CARION
Magali CHAPITRE
Fabrice GLIO
Patrick COPPENS
Olivier CORNIL
Raymond COSSE
Ronald DAGONNIER
Auguste DANSE
Jan DE LAURÉ

Léon DEVOS
Jacques DORMONT
Philippe DRUMEL
Geneviève EECKAUT
Sylvie GINIS
Jean-Pierre HECQ
René HUIN
Michel JAMSIN
Emmanuelle LEPREUX
Dominique MAES
Marcel MARIÉN
Thierry LENOIR
Eudore MISONNE

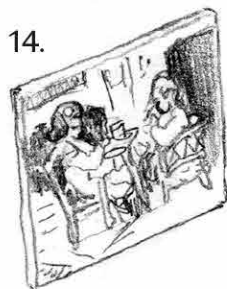
Jules MONTIGNY
Auguste MULLIEZ
Louis-François-Dominique ROBBE
Fernand ROUSSEAU
André STAS
Raymond STERCK
Piet STOCKMANS
Thierry TILLIER
Marc VANDEMEULEBROEK
Véronique VERCHEVAL
Alice WARTEL
Bernard WILLOT
Alain WUILBAUT

Le Guide du Petit Visiteur kan aan het onthaal van het museum opgevraagd worden. In dit boekje met illustraties van Laurent Dandoy vindt uw kind uitleg voor tijdens zijn bezoek.

HET KLEINE MUSEUM : KAART

1. Sylvie GINIS, *Sans titre*, sans date. Photographie couleur sur aluminium.
2. Véronique VERCHEVAL, *Dominique Joly, 54 ans, travailleuse chez Boch*. 2009. Photographie noir et blanc sur papier.
3. Jean-Pierre HECQ, *Verrerie et cristallerie du Hainaut*, sans date. Photographie noir et blanc.
4. Emmanuelle LEPREUX, *Cora - La Louvière*, sans date. Photographie noir et blanc sur papier.
5. Alain WUILBAUT, *Cousin de Soumaïla devant les marmites. Ouahigouya*, 2000. Photographie noir et blanc.
6. Philippe DRUMEL, *Clémentines*, 2003. Huile sur toile de lin.
7. Ronald DAGONNIER, *Boucherie - Jérusalem*, 2004. Photographie couleur.
8. Fernand ROUSSEAU, *Nature morte*, 1926. Peinture à l'huile sur toile

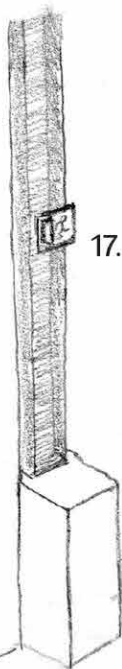
14.

15.

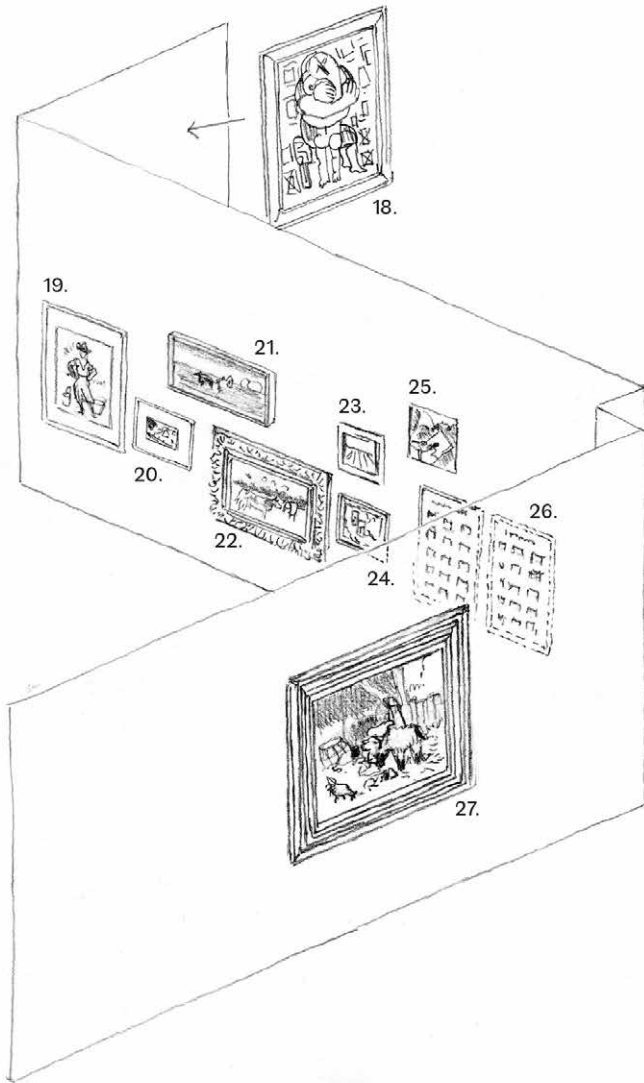
16.

17.

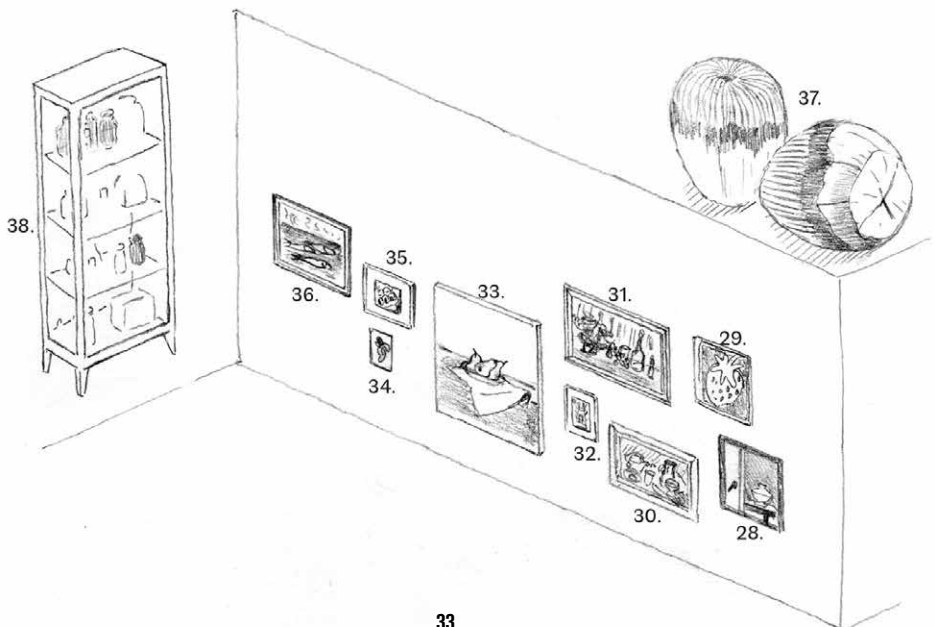

9. Raymond STERCK, *Nature morte à la soupière*, sans date. Peinture à l'huile sur toile.
10. Magali CHAPITRE, *Cuisine mielleuse*, 1999. Photographie couleur.
11. Fabrice CLIO, *L'art de la table*, 2008. Peinture à l'huile sur toile
12. Auguste MULLIEZ, *La Terrasse*, 1942. Peinture à l'huile sur toile.
13. Thierry LENOIR, *Out of Africa*, 1988. Gravure, xylographie.
14. Eudore MISONNE, *Sans titre (Le Goûter)*, sans date. Peinture à l'huile sur toile.
15. Auguste DANSE, *Auguste, Le Roi boit* (d'après Jordaens), 1909. Gravure.
16. Anne BOURGUIGNON, *Portrait de famille 3*, 1995.
17. Jan DE LAURÉ, *Little Nula*. Peinture à l'huile sur toile + Encadrement éclairé.

32. André STAS, *Le masque de fer*, 2006. Collage sur papier.
33. René HUIN, *Nature morte*, 1989. Peinture à l'huile sur toile.
34. Marcel MARIEN, *Le carnaval de Rio*, 1974. Collage papier revue sur carton toilé bleu.
35. Bernard WILLOT, *Surprise*, 1990. Photographie noir et blanc.
36. Léon DEVOS, *Nature morte aux poissons*, circa 1955. Peinture à l'huile sur toile.
37. Marc VANDEMEULEBROEK, *Sans titre*, 1999-2000. Sculpture en érable.
38. Dominique MAES, *La Grande droguerie poétique*. Installation.

18. Raymond COSSE, *Maternité*, 1946. Peinture à l'huile, carton.
19. Marius CARION, *La laitière*, sans date. Gouache, papier.
20. Patrick COPPENS, *La paresse*, sans date. Lithographie.
21. René HUIN, *Champs de septembre*, 1958. Peinture, unalut.
22. Jules MONTIGNY, *Sans titre*, sans date. Peinture à l'huile sur toile.
23. Geneviève EECKAUT, *Les vendangeuses*, 1986. Peinture à l'huile sur toile.
24. Thierry TILLIER, *Atlas / Botanica 9*, 2001. Collage sur papier.
25. Olivier CORNIL, *Entrelacs*, 2015. Photographie.
26. Marcel BROODTHAERS, *Les animaux de la ferme*. (Diptyque), 1974. Offset couleur sur carton Shoëller.
27. Jean-Louis-Dominique ROBBE, *Les animaux*, sans date. Peinture à l'huile sur toile.
28. Jacques DORMONT, *La porte de sapin*, sans date. Peinture à l'huile sur toile.
29. Michel JAMSIN, *Fraise 2*, 2001. Peinture acrylique sur toile.
30. Victor BEURIOT, *Nature morte*, sans date. Peinture à l'huile sur toile.
31. Alice WARTEL, *Nature morte*, 1904. Peinture à l'huile sur toile.

VOLGENDE TENTOONSTELLINGEN

TERESA MARGOLLES

28.09.2019 > 05.01.2020

BPS22 organiseert de eerste persoonlijke tentoonstelling in België van Teresa Margolles. Afkomstig uit het noordwesten van Mexico (Culiacán - Sinaloa), wordt ze heden ten dage als één van de meest markante Mexicaanse artiesten van haar generatie gezien. Ze studeerde fotografie, maar heeft daarnaast ook wetsgeneeskunde gevolgd, zodat zij toegang heeft tot het mortuarium en de lijken die er liggen. Zo werd zij met de sociale drama's geconfronteerd, die hiermee verbonden zijn. Begin jaren 90 richt zij het collectief SEMEFO op, om nadien een persoonlijke praktijk te ontwikkelen. Haar oeuvre werd ongeveer overal ter wereld tentoongesteld. Ze vertegenwoordigde Mexico o.a. op de Biënnale van Venetië in 2009, en werd voor de editie van dit jaar gekozen om aan de internationale tentoonstelling deel te nemen.

Het gehele oeuvre van Teresa Margolles werd opgebouwd als reactie op het geweld dat haar land teistert en getuigt van de sociale realiteit die verbonden is met de drugshandel, en met de gewelddadige overlijdens die hier vaak mee gepaard gaan.

Ter gelegenheid van haar tentoonstelling in Charleroi wil ze nieuwe stukken tonen, die een direct verband houden met de stad, haar geschiedenis, vroeger en nu. Naast deze realisaties, zullen er ook significante oeuvres van de artiest voorgesteld worden, zodat men een goede indruk krijgt van de uitgestrektheid van haar werk.

MARC BUCHY

TENIR À L'ŒIL

28.09.2019 > 05.01.2020

Het veranderende oeuvre van Marc Buchy ontsnapt aan de traditionele categorieën van de kunstgeschiedenis. Zelden zijn zijn kunstwerken objecten, en zijn het geen grote prestaties in de strikte zin van het woord. Ten nadele van andere, meer «klassieke» tentoonstellingen, kiest de artiest er over het algemeen voor om de gewoontes van de bezoeker en van de kunstinstelling die hem ontvangt, te verstoren.

Ter gelegenheid van zijn tentoonstelling in BPS22 schiep Marc Buchy een aantal bewegingen en protocols, die de mechanische stappen onderzoeken van het kijken naar een maatschappij, waar nieuwe technologieën zowel de kijkwijze als de gedragingen van elkeen trachten te veranderen. Doordat hij de bezoeker en het team van het museum aan een ooggymnastiek onderwerpt om hun zicht te verbeteren, wordt het oog, volgens de artiest, een mogelijke machine. De modus operandi van zakelijke en marketingsectoren worden gewijzigd om zo nieuwe, maar ook geforceerde inzichten te doen ontstaan. Ironisch genoeg gaat Marc Buchy zelfs zo ver dat hij het bewakingssysteem van het museum in de luren legt, en neemt hij de taak over om op de instelling en de kunstwerken die het bevat, te bewaken. Hij plaatst zich hierbij vrijwillig in de huid van een bezoeker van de instelling.

Deze tentoonstelling kadert in de Watch This Space #10 - Biënnale voor jongeren, creatie van het grensoverschrijdende netwerk van hedendaagse kunst 50° noord.

Het Museum is geopend van dinsdag tot zondag, 10:00 > 18:00
Gesloten op maandag en op 24.12, 25.12, 31.12, 01.01 en van 02.09 tot 27.09.2019

TARIEVEN:

6€ / senioren: 4€ / studenten en werkzoekenden: 3€ / -12 ans : gratis
Groepen van minimum 10 personen: 4€ / Gids : 50€ ou 60€ (week-end) per groep van 15 personen.
Gratis voor scholen en verenigingen (bezoek en workshop), mits reservatie.

WEB APPLICATION beschikbaar op <http://guide.bps22.be>

 www.bps22.be

 guide.bps22.be

 facebook.com/bps22.charleroi

 [@BPS22Charleroi](https://twitter.com/BPS22Charleroi)

 [@bps22_charleroi](https://www.instagram.com/bps22_charleroi)

Graphic design: heureux studio

PARTNERS

BP
S²²

MUSÉE D'ART
DE LA PROVINCE
DE HAINAUT

BOULEVARD SOLVAY, 22
6000 CHARLEROI
BELGIQUE

WWW.BPS22.BE